

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 peseta; Un número, 3 quartos. — Surt a Ram los dilluns ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 rals trimestres; Extranjer, 26. —

LO BOYCOTT D' AMÉRICA

****

Los obrers nort-americans tenen un arma de combat que val molt més que 'ls Remingtons y los canons Krups: lo *boycott*. Aquesta arma no produheix ferida, no arranca sanch, pero guanya grans victorias.

La manera d' esgrimirla es tan senzilla com positius los resultats que gracias a ella s' obtenen.

Un industrial, per exemple, refusa emplear en sa fabrica ó taller a obrers sindicats; lo comitè de la societat, a la qual aquestos pertanyent, envia un de sos membres a trobar a dit industrial, a qui fa entendre, ab molt bonas paraulas, que si 's nega a donar feyna als obrers sindicats, sera *boycottat*.

Boycotar a un industrial significa, no ja declarar-se en huelga los obrers que elaboran, confeccionan ó construeixen los productos de la industria, art ú ofici a que 's dedica son *burgés*, sino que practican lo principi de solidaritat ab los huelguistas tots los obrers sindicats y tothom que té simpatia per la causa del treball portan la resistencia a un altre terreno mes positiu, negant-se en absolut a consumir cap producte que surti de fabricas ó tallers posats en *boycott*.

La paraula *boycott*, de la qual n' han fet un verb los nort-americans afegintli la terminació *er*, es lo nom propi del primer individu a qui varen aplicar aquesta terrible guerra de solidaritat obrera. Lo capitá Boycott va negar-se a admetre condicions de sos obrers, vassá la indignació, se publicá son nom incitant a la resistencia a admetre sos productos, y nasqué aquesta nova guerra, a la que s' aplicá lo nom de *Boycott*, sa primera victima.

Y avuy los grans centros fabrils, industrials y artisticos de Nova York y de las mes pobladas ciutats dels Estats Unids temen mes lo *boycott* que la baixa de sos productos y la guiebra d' alguna de las casas en que estan en relaciones.

Si aquell a qui 'ls obrers sindicats associats, que dihem aquí fan reclamacions no vol escoltarlos ó no atent a peticions justissimas a totas llums, llavors lo comitè publica en los cent y pico de periòdichs obrers que en lo pais se publican, que cap treballador ó amic dels treballadors deu comprar productos de sa fabrica (suposant que sia fabricant). No passa molt temps sens que s' adongui que la venda de sas mercaderias se paralisa, y allavors se somet. Lo comitè després li fa pagar los gastos de guerra, y no cal dir si aixó son victorias brillants y honrosas per la causa del treballador.

Numerosos han sigut aquestos casos, entre los quals poden servir d' exemple 'ls següents:

Los coristas del *Oriental Theater*, de Nova-York, que rebian un sou de 10 a 25 dollars (50 a 125 pesetas), varen demanar un augment de salari. Tant bon punt fou feta la demanda com rebuda la negació, per lo qual se declararen en huelga. Las organizaciones obreras de Nova-York los hi prometeren socorros morals y materials. Lo teatre sigué posat en *boycott*. Passats cinch dias los directores se vegeren obligats a acceptar todas las reclamacions dels coristas; y per cert que son per aquets molt ventajosas, segons la mostra:

1.ª Tots los coristas que s' empleyin en aquell teatre deuen formar part de la cambra sindical dels coristas.

2.ª Los coristas no haurán de cantar com a obligació mes que quatre vegadas a la setmana. Lo que cantin de mes a mes será pagat a part.

3.ª En lo mes d' Abril tindrà lloch una representació a benefici dels coristas.

4.ª Lo mínim del salari será de 30 dollars (150 pesetas cada mes).

5.ª Las diferencias entre la direcció del teatre y 'ls coristas seran arregladas per árbitrs en l' assumpto; tots los huelguistas tornarán a ser admesos y ademés pagats per tot lo temps que ha durat la huelga.

Lo propietari de un gran establiment de concerts no volia admetre en la orquesta músichs sindicats. Después de vuyt dias de *boycott* lo propietari s' ha declarat vassut per la força de la organizació obrera. Sols en aquets vuyt dias lo número d' abonats, que era de 1.200, va quedar reduhit a 30. Convensut de sa impotencia devant d' aquesta organizació, exclamava tot sometentse:

—Senyors, no vull ser més *boycottat*, ja me n' hi atipat ab una sola vegada. Jo he sigut sempre amic dels obrers, puig també n' he sigut durant deu anys; mes si hagués tant sols sospitat lo que era una organizació obrera, vos asseguro que no hauria pas comensat la guerra contra vosaltres.

Lo nomenat propietari ha sigut condemnat a pagar, ademés, una penyora de 100 dollars (500 pesetas) y a refer a tots los músichs la paga dels dias que va durar la huelga.

Un altre industrial, un forn nomenat Mallou, ha volgut tastar las doluras del *boycott*, mes ben prompte se n' ha penedit. Després de obligarlo a admetre no més que obrers sindi-

cats, y de pagalshi los dias que estigueren en huelga se l' ha penyorat ab 25 dollars (125 pesetas) per haber desdenyat las resolucions de la cambra sindical.

Actualment algunas fabricas de cigarrros de Nova-York se trovan baix lo *boycott*, y cada obrer pertencient a la organizació se consideraria rebaixat en sa dignitat si fumava tabaco treballat en ditas fabricas. Una de las grans fabricas de Chicago, després d' haber resistit al *boycott* prop de sis mesos, acaba de sometres y d' acceptar todas las reclamacions de la cambra sindical de cigarrers.

Y a tal punt ha arribat la influencia de la *boycotació* en las fabricas de cigarrros, que todas aquellas que actualment no están baix lo pes del *boycott* han sollicitat en sas marcas lo sello de la societat de treballadors cigarrers (cambra sindical), ab qual contrasenya lo públich coneix que pot gastar tranquilament de aquells productos sense cap temor de fer un tort als obrers en huelga.

Aquestos fets proban una vegada mes l' immens poder de la associació obrera y del principi de la solidaritat en las qüestions de treball, que tanta força poden donar al mes debil en todas las ocasions en que se sapigan ben aplicar.

Catalunya, y sobre tot Barcelona, tan rica en associacions obreras de tota mena, y en particular de resistencia, deuria seriament preocuparse dels resultats del *boycott* en lo Nort de América, y estudiar de quina manera podrian ser aplicables aquestas resolucions a la terra catalana y a la patria espanyola.

COMEDIAS D' IGLESIA

****

Lo rector de Ripollet s' ha fet empresari de teatros ab tanta ó mes afició y bona sombra ab que obra lo camí d' anar al cel pagant lo que siga.

Al café del Cot hi ha un teatro que de tant en tant hi pujava algun aprenent de comediant a buscarshi algun ralet.

Donchs lo rector va dirse:

—Espectacles que donan rals dintre del pobre, y no ser pera mi ó pera las animas aquestos quartos? No pot ser, jo no ho permeto.

Y 's posá a ferlos la competencia, ben segur de que, tractantse de fer comedias, ell guanyaria la partida.

Y en efecte.

Al mateix costat de la iglesia aixecá unas taules, agafá uns pallangas feliçs pera ferlos fer d' *artistas*, y 'ls escolans y 'l sagristá va

estinarlos als papers de dona, perquè sembla que l'rector tem a lo que podria succehir si hi fes barrejar las Filias de Maria dalt de las taulas y en alguna funció s'hi trobessen escenas d'aquellas d'estrenye fort lo galan a la dama.

Allí posan en escena (ó en ridicul) las vidas d'algun sant, y l'rector fa pagar entrada y casi sempre té ple, puig tota la setmana anuncia ja la funció desde la iglesia y fa saber als devots que l'espectacle teatral comensa després del rosari y sermó de la tarde.

Fa pochs dias van representar la vida de sant Anton, lo del porch y 's burros, y allí dava gust veure l'sagrístà mitj despullat en la escena de la tentació com s'arrambava al sant de modo y manera que semblava alló que haguessen tornat als temps biblichs de Sodoma y Gomorra.

No cal dir que a la piadosa concurrencia li quevan las babas de gust, y mes d'un devot hauria volgut poser que l'sant de la comedia no s'haguessen resistit tant ferm a las tentacions de pelut sagristà.

En fi, que 's devots se diverteixen y l'rector s'ompla la butxaca igual ab las comedias del teatro com en las de la iglesia, que totes son del mateix genero catecòlich, apostòlic y romanó.

Uns aficionats de Sabadell volgueren lo diumenje antepassar anar a fer comedia al teatro civil del café d'en Cot, y l'empresari del catòlich desde l'cabell del Esperit Sant, va preguntar a las ovelles que cuydado que ningú hi anés, baix pena de condemnació eterna, puig que si volian divertir-se ja tenian las funcions religioses que ell feya representar.

Y 's llançats obhieren y 's comedians que no pagavan drets d'iglesia tingueren de trontar.

Pot donarse mes bona y profitosa *espanyolada catòlica* que la del rector de Ripolllet?

Oí! Viva la sandunga mística!

Pera encenyansa de nostres piadosos lectors, aquí va un tros de la conversació que tingué un dels comedians de Sabadell al entrar en aquell poble.

Buscava l'teatro, y preguntà dirigint-se a un veí:

— Mestre, farian lo favor de dir-me abont es lo teatro d'aquest poble?

— Quin teatro?

— Gam s'entent quin teatro? Jo crech que no n'hi ha mes que un...

— Donchs no senyor, que n'hi ha dos; lo del café d'en Cot, y l'teatro de la iglesia.

Lo comediant quedà esglaiat, tement la compercia.

Jo d'ell, ho tinch arreglat ben prompte. Me'n valg a demanar feyna al rector.

Proposo que, si continúan tan divertits espectacles, se reunixin una bona colla d'ancionats de nostra capital y vagin a Ripolllet totes las festes a disfrutar de tan *extraordinarias* funcions.

La empresa del carril podria posar bitllets d'anada y tornada a la meytat del preu, podrian divertir-se tots los ancionats a raras, y podrian donar mes quantos las cadiras de la iglesia, y aixís las ánimas del purgatori y la panxa del rector de Ripolllet nos estarian agrahidas per tots una eternitat, amen.

DEJUNIS

Encara no ha perdut l'ama de saberse de prillar, qui digui que l'dejunar no es tan sile a la quaresima.

Si 'l soldat no es aixurit, temit lo son tan petit, pura vida de la peñca, no fuma puro de cinch, la bisca no li fa drinch y dejuna de butxaca.

La nana que es capriciosa, mel feyaca y orgullosa y que desprecia l'jovet, no podrà ser may casada y entrà desconsolada dejunant continuanment.

Aquell mestre de minyons que sola menta esrogons, comhent en que l'Estat li pagarà la mesada, té la casaca empujada y dejuna de mal grat.

Al pobre que del jornal no 's pot veure may un real, y encò de foch com un llamp renega cada setmana que acaba l'pa y no li gana, lo fa dejunar la fam.

Aquell home que sent jove y sense salut se trobe, recordant que s'ha vist molt brau, y la melalía li preu gana cada dia, es lo dejunat mes trist.

RUBA NARRA

Lo fi de festa de las elecciones ha sigut ue lo que s'acostuma sempre a Espanya en aquesta mena d'espectacles nacionals.

Una colla de falanos que contant los vots de cada un dels colegis del seu districte resultavan ab minoria sobre sos contrincants, al contarlos tots junts han resultat una builla las ciencias matematicas y 's que tenian minoria han passat a tenir majoria, y per tal miracle han resuscitat com nous Llàtzers de las urnas electorals y han sigut proclamats pares de la patria... d'última hora.

Aquí no hi ha mes que admirar la perfecció a que ha arribat en nostre país lo mecanisme de las elecciones... y la poca vergonya dels polítics y la tranquilítat del poble que ho consent.

Lo diumenje passat va tindre lloch a Madrid un acte sobradament important pera estudiar las pasteradas de la política contemporánea.

Lo coalició monárquica composta dels conservadors d'en Romero Robledo y dels esquerrens d'en Lopez Domínguez s'ha reunit y ha tirat la casa per la finestra.

Fins en Romero parlava de llibertat, de moralitat, de decencia política, de elecciones honradas, en fi, de tot alló que may ha practicat ni ha volgut entendre.

En Lopez Domínguez, en Linares Ribas y en Becerra, sobre tot aquest últim, han parlat de democracia y de salvar la llibertat a tota costa, ab lo qual hem quedat convenuts de que l'monarquisme no 's passa de la boca del ventrell.

En Lopez ha llenat llastimosos plans sobre lo que s'heya de si la seva espasa estava ó no rovellada, y ategí que jay del dia en que tingué de probar-se si tallava ó no tallava!

Al arribar aquí, no 's conta si 's van fer apartar las criaturas.

Lo diñich que se sab del cert, es que tots los miracles que pugan fer ell y en Romero Robledo ja 'os los poden plantar al clatell.

La autonomia dels pobles va imposantse fins per extremid dels espessos dogals que acompanyan a tota monarquia.

La qüestió d'Irlanda ab Inglaterra, que fa tant temps té conoguts a n'aquestos païssos, y sobre la qual tant s'ha agostat lo sistema de la forsa y la repressió, lo mateix govern anglés acaba de declarar que no queda mes remey que concedir la autonomia a Irlanda pera que se administrí y 's fassi las lleys ella mateixa, so pena de viure continuanment en un estat de forsa que acabí per aniquilar a uns y altres.

Molta oposició farán los inglesos als plans del primer ministre Gladstone, pero confessada desde l'poder la ineffectu de la forsa y proclamat que no 's pot trobar la pau dels pobles sino per medi de sa autonomia, no queda mes remey que acceptarla com si fos ja un fet consumat.

La constancia d'Irlanda a lluytar per sos drets l'ha feta mereixedora de conquistar sa autonomia.

Lo ministre d'Estable d'ich d'Estat, senyor Moret, se n'ha anat a fer un discurs al poble que l'ha elegit diputat, pera donarlos las gracias, y ab tan plausible motiu ha dit pestes dels republicans, y ha assegurat que era precís preparar-se contra aquest partit, perquè son poder creixia mes cada dia.

Santa paraula! (No té de creixe, home, si visté n'ha tocat lo dos)

Hi ha res millor pera que un camp dongui bons fruits, que arrencarli las malas herbas?

Donchs apliqui l'qüestio.

Ni Barcelona ha pogut lluytar, en aquestas últimas elecciones encomanadas a Sant Paco Patillas Primera Pedra, de la *gendrocracia* ministerial, puig que ha sortit diputat per la ciutat dels comtes un gendre del ministre de la Gobernació, lo senyor Rossell, que no hi ha ningú que parli la llengua del Brut del Borç que sapiga qui es, que vol y ahont tanca.

Figurintse si Barcelona es capax d'elejir diputat a un desconegut en tot y per tot!

Aquesta vegada si que s'ha lluhit D. Paco Patillas!

Los conservadors segueixen bescantantse de un modo que dona gust de pensarhi.

Fa un discurs en Cánovas entre 's seus y deixa cruixit de mala manera a n'en Romero.

Llavors aquest reunix son escudat y dona tremenda carga als canovins que no 's queda os tener.

L' un diu que 's dona pena d'haber tingut a l'altre per jele.

Y l'altre pregona que sa mes gran borrada fou la de tenir tant de temps un soldat a sas ordres sens conèixerli las faltas.

Jo ja veig la rahó de tots dos.

Se compront molt be lo que diuhen de que avans no fossen prou espanyolats pera conceixre certes cosas.

Los succehia alló de panxa plena cervell burr.

Ja veuriam com si torrensen al poder junts se feyan amichs altre volta a cortecuyta.

Entusiasma tant l'anar calent de ventre!

La votació per acumulació d'en Pi Margall per diputat ha donat la friolera de 31,007 vots, número a que ningú encara havia pogut arribar en un cons tan restringit com l'actual, ni constant ab l'apoyo oficial.

Aquesta elecció als monárquichs los ha fet l'efecte d'una mansalva al ventrell, que es la entraya que mes nequit los dona.

Y la que 's atacan de ferm las teorias del elegit pe 's 31,000.

Analisant varios diaris de la coalició republicana de Madrid, la interpretació que tenien de donarse a las bases a. y 8.ª, que la una estableix la necessitat d'empliar la forsa pera enderrocar los guberns que detentan la soberania del poble, han declarat tots a uns que procedeix lo dret d'insurrecció mentre no estigan escrits en las lleys y no 's practiquin en los fets tots los drets individuals, y mentre subsistixin poders inamovibles, hereditaris é irresponsables.

O dit en plata: Mentre hi hagí monarquia, y en molts y moltissims cassos d'una República.

Nos alegrém d'aquesta definició, que a bon seguret rebenará al santissim papa Emilius I, y l'alluytará de sos *correllgionaris* los coaligats.

Després de dirli en Romero a n'en Cánovas, mes ó menós directament, *villano, poco escrupuloso, hombre de mala calaña, tico y majo*, li ha endossat las següents indirectas:

«Si hay un hombre, que despues de haber carecido de todo, ha llegado a poseerlin todo, y desde la altura manosea el humilde, compedicacione. Si hay un hombre, que despues de haber pasado la primera mitad de su vida, evidenciando solidamente a todo el que estaba por encima de él, pasa la otra mitad de la vida evidenciando insidiosamente a todo el que está por debajo, porque puede subir a igual altura, entristecímonos ante esa criatura condenada a enviaida porjetas.»

Aquesta vegada la llengua d'en Romero Robledo, cansada de fer d'estisora, ha volgut representar un trasto mes modern.

Y ha fet de màquina fotogràfica.

Propri tenen rahó de conceixre los que tant temps s'han menjat junts las garrofes... de la política!

Tenim entès que ab lo número del periòdic *Acracia* corresponent al mes de Maig se reparirà, com a regalo als suscripors d'aquesta revista, un suplement que contindrà los treballs

que foren llegits en la Vetllada Socialista commemorativa del aniversari de la Commune de París celebrada lo 18 de Mars en lo Teatro Ribas d' aquesta ciutat.

L' editor senyor Ullastres, impressor de La TRAMONTANA, va a publicar una obra d' interès palpitant que portarà'l nom de *Pl y Margall y la política contemporània*.

Oportunament nos ocuparem ab tota detençió d' aquesta obra, que promet ser veraderament notable.

Avuy basta ab que diguem á nostres lectors y correspondents que constarà de uns vuyt á deu quaderns de 128 planas, bon paper y esmerada impressió, al preu d' una pesseta cada quadern.

Los esquerrans y los romebenchs amensan al govern ab ferse revolucionaris.

Quan rongan los budells may sobre la cordura.

En la visita d' amistat que en Lopez Dominguez feu al casino dels romeristas, varen pendre un magnífich bastó de mando que portava. Aquí pot parodiarse aquell conegut estribillo dihent:

Tots eran esquerrans y romerenchs y'l bastó del general no se trobaven.

Si las amistats de la coalició monárquica continúan d' aquest calibre, tindrán de reunir-se ab las mans als rellotjes.

Y abressarse ab una parella de civils entremi.

Y deya en Romero en lo discurs fet l' últim dijeme en lo seu casino de Madrid:

«Creimnos encontrarnos en el colegio con electores, y no hallamos más que falsificadores del voto del ciudadano.»

Y donchs, home! Que's creu que no tenen de servir de res las lliasons donadas per vosté desde'l poder?

Y deya en Romeret:

«La falsificación ha sido el número que ha prevalecido estas elecciones.»

Envejós!

La que ve si que es de las bonas:

A la que lo saben; personas constituídas en autoridad, con empleos á sus órdenes, pasaron una noche de vigilia rebucando en el censo los muertos, y al día siguiente á la elección congregaron á 200 empleados de la imprenta pública de la silla, para darles orden de votar, despues de recomendarles que se presentasen bien vestidos, asegurándoles que no tendrían ningún recelo, porque el jefe del gobierno y el Sr. Cánovas, de acuerdo, serian su garantía.»

Aquestes que n' es un venturo que ella about agonia dels rastres: pobre govern! cas! i planyon, pot trobarse ahont més astute que millor li entengui'l panyon!

Durant l' última setmana, y per polémica ostinguda sobre la coalició republicana, ha estat á punt de realitzar-se un lance d' honor á Madrid entre un redactor de *El Progreso* y un altre de *El Globo*.

Era lo únich que faltava al Sr. Castelar. Ell que no vol que's fassin armes contré la monarquia, esser causa de que's lassin entre republicans!

Afortunadament la sanch no ha arribat al riu, per haberse interessat alguna amich en posar un bon pedas al assumpto.

Al forse 'ls escriturins generals, en varios possibles hi han hagut garrojadas, tiroes y altres menudencias ab son indispensable companyament de ferits y algun mort.

Donya Sinceritat Electoral pagarà las mistas per las sevas animas.

Lo próxim dijeme tindrà lloch á Vilagoya y Geltrú la inauguració d' un Centre Democràtic Federalista, celebrant-se ab un modest banquet de setze rals lo cubert y ab una vetllada artístich-polítich-literarias en la qual hi pendrà part l' eminent concertist de guitarra Sr. Tarrega, y varios coneguts federalistas de aquesta capital y de la ja anomenada vila.

Celebrém aquesta nova manifestació de vida dels liberals de la fracció republicana federalista de Vilanova, desitjantlos tota mena de prosperitats.

LA BULLLA

Un Rector. — Qui vulgut la bulllla que tingut deparava, porque si á descorada després no n' hi haura. Arriba boyates, llavors y pastores! Arriba, la bulllla en vesquí per pucha rial! Venid, que vosaltres, patit de lo clape, ja pot perdurarneu de que menbré carn. Puntale de lo iglesia de bulllla, ja bulllla! Corría, que s' acaban! Corría, que está en pe!

Coro d' ovelles. — Anón, que pregona mossen Pansaplana, la bulllla, la bulllla que sí de salvarne. ¡Qué hi fa que nosaltres no fem cap dejus, si están nets de laca, esten de puch! ¡Qué hi fa que pollostres, ovelles y badalle menbré seua recitiplos tenimno prou-nep! ¡La bulllla, la bulllla, mossen Pansaplana! Fero que no 'n comen, no feu diabarata.

Un Obrero. — La bulllla, la bulllla, la ovelta molt grossa, aquí á la cernias creuant dícal. Y á fe que tenimno de poch me 'n servimno, porque 'l meu deuria poch dir que se movem. Mossen Pansaplana, venid que son bullllas, un cambi faria si 'l troba secret. La bulllla que porto de quít lo regim, si 'n doia en partimna un bono de pe.

Artur GUARD TORRES

Lo vicari de ca la Maria de la Geltrú Villanova va donar un fact de llova á un escolá pe'l delict de no haberli pogut fer duas teynas á un mateix temps.

No prou venjat encara, sembla que va influir ab lo rector d' aquell casu místich pera que dongués á dida'l noy, si que en un rapte de piadosa compunció habia dit que si fos mes gran lo matriar.

Aquest bestió d' iglesia no l' entenchi. De llana ne será tan com vulgan, pero de manso no 'n te res.

Lo rector de Palamós no va acudir prou depressa á estendre la cédula per l' altre barri á un malsit de gravetat, y succelhi que'l pobre devot va morirse sens haber pogut pendre Son Amo.

Y si de resultas d' aixó sant Pere no li obra lo forrellat del cel, aquí 'n tindrà la culpa mes que'l rector de Palamós?

Com se coneix que's tractava d' un pobre del Hospital!

Altres haurían sigut las prenas si s' hagués tractat d' alguna deix piadosa.

Lo rector de Palausolitar ha fet encara pitjor que'l de Palamós.

No tant sols no ha volgut anar á confessar y donar Son Amo á un pobre que s' estava morint, sino que després de mort s' ha negat á cantarli'l gori-gori, si li captarse per la caixa d' aquell íotelis no s' buscavan també diners pera salvarli'l ánima, que es com si diguessim pera engrisar al rector.

Si fossen veritat las teorías católicas, las calderas d' en Pere Boiero estarian plenas no mes que de las animas que los rectors llenan á perdre quan no poden cobrar sas feynas á bon preu.

Passant lo rector d' Espolla per un camí sens saludar á dos jóves que venian en direcció oposada, aquestos se li queixaren, y 'l reverent

respongue que 'ls jefes no tenian de saludar als inferiors.

Pero senyor, ¡y quinas aficions tenen los en-sotatats á las cosas de quartel!

KARADAS

Qu' es per pensar veure tu, Ray, es un menjar molt precós. ¡Ay, y no m'ingat al ríde, tres. Y si vols saber lo que es, lector, heurina una estira, y sempre un nom de dona en lo teu ha, dos y tres.

J. MORET

La total, tercera quarta de la primera segona, se reira molt compunció del seu promés una carta.

J. STANT CHAYAN

CONVERSA

—Molt depressa vas, Magari. —Ja ho fics veure, amich Espina de busca! lo tenimno. —Ja deus saber la designa que á casa va acollir. —No ho. —Donchs veuna d' ahir: vam entrar. —La Eufrosia! —L' altre que acorta de dir.

J. PRATS Y S.

ENJOVINALLA

Brava! tant nom son porcosos, y una veua tanpoch m'oca. tingh mol, tingh com, una no cerna y arribat á satis y giron.

AMERBVAL

SOLUCIONS

É LA CARMINA DEL NÚMERO PASAT.

KARADA. — Ca la mar. ANAGRAMA. — Borot, Bruin. GORRO TROU. — Los carallans son representants de Deu.

Tringhe la REALIA. Enca en la Universitat, S. Ponsina

CORRESPONDENCIA

Angel Esperanza. No fa. Es bastant dolant tot.—A. Tuba. Molt be. Aquestos son 'ax del gíner que fa per casa.—M. Baxerada. Anra.—En Anarquista de Sabadell: Lo genolích que envia ni Cristo en capis d' enton-dre.—L. Calverch. S' inserirà lo que envia. Gracias del avia.—Caldem. Anra la poesia. De las carborias se ha desayudat las solucions.—Sastre de Palafogell: Li posarim algo.—Tax Coch. Los defectos de construcció de la poesia fa que no puga aprofitarse.—Un Foca molt N' hi posarim bastant.—A. Bost: Anran las calorías.—Trovat: Lo que envia es com son.—J. G. Sargent: No serveix.—Miquelín: Tempoch las cançons.—Tap d' Ampolla: Com algo de lo que envia es copiat, no 'n venim res.—J. Sot: Fardm lo que bonament se puga per completat.—Xant de la Munda: Es massa incorrecte.—Quimet Jovar: Anirá la curta.—A. Guitich: Molt be.—Angel Garcia: Anran duas karadas.—Casti-mir d' Esparguara: Anra sa poesia.—Nada Truafa: Posarim algo.—J. Prats N': N' hi posarim bastant de tot lo que envia. També mirardm de complaure en la poesia. De vosat tenim molt poch ó gens pera publicar.—Isabel Max: Té bastant poch interés lo seu nocturn.—M. Garbí: Ne inserirém bastant de tot plajat.—J. Starman: N' hi publicarem bastant. Pó expli-camos per qué algun de nos treballa enviats ha escrit ab altre firma en algun altre semanari.—L' Avi Perar: Ha passat la oportunitat, pero quedarà en cartas.—Gorro Prigi: No fan.—J. Trajudo: Anra algo.—Jenari: No fa.—Mussa carbony: No serveix res.—J. Stary: Ne agra-tiarém bastant.—S. P. V.: Lo genolích es massa.—Pepet d' Espigars: Inserirém alguna cosa de lo que envia.—A. Russell: Anra.—Relin: No serveix.—L. Sobrecana: Tempoch.—Un Rival: Los versos no serveixen, pero ja 'n dirém algo del fet.—P. Russell: Es incorrecte.—J. Moret: Anra algo de tot plajat.—Ruch Na-fate: Inserirém la poesia.—Arodambel: Posarém algo.—J. Ayud: La minor part s' inserirà, inclús los artic-los.—Sir Byron: Está mal versificat.—J. Gimat: Las poesias que no son mes que literarias, que no obte-nen á cap idea política, religiosa, económica, ó á lo me-nos satírica, resultan de poch interés per nostre peri-ódich.—Fundestampa: Anra.—Un Tonto: Es com voste. Repetim las mes expressivas gracias á los amichs que nos proporcionan noticias de las manifestas d' autoritats y capellans.

LA COALICIÓN REPUBLICANA

Núm. 262

LA TRAMONTANA

Pág. 1.*

Efectes causats y actitut dels personatjes á qui interessa.